

веленията на закона, му откри лицето си. Джалилѣ започна да се досѣща, започна да се мръщи и да хока безъ причина Мурада. После му забрани да влиза въ двора, да си седи отвѣждъ въ одаята. Онзи день пѣкъ, съвсемъ случайно, той сварилѣ Мурада и Асие да си приказватъ до дувара. Побѣснѣлѣ отъ ядѣ, Джалилѣ грабналѣ едно дърво и макарѣ че Мурадѣ се прехвърлилѣ презъ дувара, той пакѣ успѣлѣ да го удари. Не бѣше Мурадѣ човѣкътъ, който да прости такава обида. Цѣлѣ день той се губи изъ кѣра. А вечерѣта, когато се стѣмняваше, стрѣхата на Джалиловата кѣща откъмъ пѣтя пламна и, ако не бѣха се случили хора да видятъ и да угасятъ огъня на време, кѣщата щѣше да изгори. Въ тѣмнината бѣха видѣли Мурада да се отдалечава бѣрзо-бѣрзо, направо презъ кѣра.

Никой не вѣрваше, че Мурадѣ ще се остави да го уловятъ тѣй лесно. Той можеше да потѣне нейде изъ Делиормана и завинаги да заличи следитѣ си. Джалилѣ бѣше отишелѣ въ града, за да се оплаче. А ето че Мурада го хванали. Сварилѣ бѣше да отиде само на единѣ часъ отъ тука. Защо не е избѣгалѣ по-далечъ? Защо не се е скрилѣ? Кой знае? — помисли си Лютфи. Може да не е тѣй лесно да идешъ много надалечъ, когато върху ти тежи магията на такива сини очи, каквито имаше Асие. Сега ще закаратъ Мурада на границата. И ка-